

## Oförlåt

Mobilen vibrerar, vrider och vänder sig i hennes ficka som om den var ett eget väsen, fylld av tusen röster och ännu fler ord men hon låter den ligga kvar. Först vid ringarens femte försök plockar hon upp tingesten och lägger den på bordet och ser vem det är som ringer och nej, hon vill inte svara så hon låter den tona ut även denna gång.

Varje gång han ringer känner hon det i sin kropp, hur giftet från förr, det negativa rinner genom henne, väller in och uppfyller hennes minsta försök att tänka fritt. Hon vägrar faktiskt numera. Nu är det positiva tankar som genomsyrar hela hennes liv. Inte bråk, tjafs och slag från det forna livet. Den dörren är stängd, låst, igenbommad, förseglad och nyckeln är bortkastad i den djupaste av sjöar, den med svart yta och ännu mörkare botten. Just den sjön.

Han borde inte ringa henne. Han vet att hon sällan eller aldrig svarar. Han vet också varför. Han har inte betalat tillbaka de åtta tusenlappar hon lånade ut till honom för två år sedan. Han var i ett dåligt skick då. Hon vet inte vad han gick på men nog var det annat än alkohol? Hur hans händer skakade när han försökte tända den avbrutna cigarretten, hur hon fick hjälpa honom att tända den. Hur hon satte den till sina egna läppar, drog tändstickan mot plånet och fick fyr på elden, tände cigarretten och drog ett djupt halsbloss - och fick en hostattack. Hon borde inte ha tänt den cigarretten! Hon som hållit upp med att röka i flera månader - hon började röka igen den dagen.

Är han lika mager och eländig idag? far det igenom hennes huvud. Hon slår efter den fladdrande tanken, viftar bort den som om den var en fluga. Inte tänka på honom nu. Inte nu igen. Hon har det ju så lugnt och bra nu. Ingen oro, ingen ångest, det är bara hon och hunden som går långa promenader i skogen där de kan vandra i timmar.

Men hur ska man inte kunna tänka på honom? Hur ska en mor bara kunna vifta bort sin son som om han var en ovälkommen fluga? Han har gjort henne illa mer än en gång. Han har burit hand på henne. Slagit sin egen mor! Det är klart - han har väl tagit efter sin far. Alla dessa slag som han gav både henne och sonen. Men jag gjorde mig fri tillslut! tänker hon trotsigt. Kanske det var alldeles för sent för då hade ju sonen redan flyttat hemifrån. Det blev alltför svårt att parera mannens labila humör utan sonen som en buffert dem emellan. Ingen som kunde mildra utbrotten och på slutet hade sonen klått upp fadern.

Hon har hört att hennes före detta man isolerat sig och blivit lite av en enstöring. Han bor kvar i huset som förfaller allt mer. Alla planer på att renovera som grusats. Det är väl mer ett ruckel numera. Hon tänker flyktigt på allt det hon lämnade bakom sig för fem år sedan. Alla saker, kläder och till och med brudkistan. Det är bara ting påminner hon sig men det svider att alla böckerna är kvar. Alla hennes älskade böcker. Nu lånar hon böcker på biblioteket och det känns skönt att inte ha så många saker. Fotoalbumen fick hon ialla fall med sig den där hemska natten när han höll på att nästan ta ihjäl henne.

Hon minns hur han slog, slog och slog så att blodet rann längs hennes armar och ben, hur han tog stryptag så

att det närapå svartnade för henne. Än idag kan hon känna greppet runt sin hals, det svettiga hårda greppet av vansinne som fjättrade henne. Hon minns hur hon fick freda sig genom att slå till honom med en vas så att han tuppade av! Hur hon skrek till och trodde att hon slagit ihjäl honom när han avsvimmad tyngde mot hennes bröst. Hon fann sig och låste dörren ut till altanen där de befunnit sig och snabbt packade hon ihop det hon orkade bära med sig. Det var inte mycket mer än resväskan med kläder, necessären, smycken och fotoalbumen. Hon tog en taxi därifrån och vände aldrig åter.

När skilsmässan gick igenom och han köpte ut henne ur huset kunde hon sätta punkt på det gamla livet. Hon hyrde en liten tvåa och började om - alldeles för många år för sent men som hon ofta tröstade sig med, bättre sent än aldrig. Schäfern som hon skaffade sig var en pensionerad polishund och den var bra både till vakt och sällskap. Utan Zekes närvaro den gången sonen slog henne var det inte säkert att hon funnits idag. Det hatet som välldes ur sonens nävar och mun den dagen var bortom det nämnbara. Zeke hade fredat sin matte och motat bort sonen med sina dova morrningar och sin varnande käft. Några slag hade dock fallit och hon hade blivit av med ett par tänder och fått en bruten arm. Så sonen visste mer än väl att när han ringde henne skulle hon inte svara. Hon kunde inte låta bli att undra varför han inte gav sig med sina envisa påringningar.

Så pep det till i mobilen. Ett sms. Med darrande händer öppnade hon det.

"Jag ville bara meddela att du har blivit farmor i natt - till en liten pojke"

Smärtan som genomborrade henne när hon läste det korta meddelandet från sonen var som att känna smärtan igen när han slog henne och bröt hennes arm. Hon ville skrika rakt ut men bet ihop med tanke på den varma hundkroppen som låg vid hennes fötter. Hennes trogne följeslagare som inte vek från hennes sida. Han förtjänade inte att hans matte bröt ihop i skrik och tårar. Zeke förtjänade samma ömma uppmärksamhet och respekt som han visade henne dygnets alla timmar.

Nej, min son. Det spelar ingen roll hur många barnbarn du vill ge mig. Jag kan inte släppa in dig i mitt liv ändå. Vår tid är förbi. Jag gav dig livet och du tog ditt liv ifrån mig den dag du vände till våld. Du är din fars son ända ut i fingertopparna. Våldet pulserar era vener och jag hoppas och ber att ditt barn skonas från det våldet - att din son öppnar ditt hjärta för kärleken som flödar genom skapelsen av ett nytt litet liv.

Hon svarade aldrig sonen. Han förstod hennes tystnad som svar nog. Ibland går det inte att backa bandet. Ibland finns det inga förlåt som täcker den skada man åsamkar sina närmaste. Blod är tjockare än vatten och just därför går det inte att förlåta det oförlåtliga. Ibland är ett oförlåt bevis på hur stark en moders kärlek ändå är - att avstå ett barnbarn - att avstå ett liv är att avstå allt.

